

A Michael Jackson-összeesküvés

APHRODITE JONES

TOM MESEREAU ELŐSZAVÁVAL

Mizu Kiadó

E könyv fordítói bevételeit Gulácsy Tünde
a *Madarász utcai Kórház Gyermekkor Alapítványa*
részére ajánlja fel.

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Aphrodite Jones: *Micheal Jackson Conspiracy*,
Aphrodite Jones Books an iUniverse, Inc. imprint, 2010

Fordította
Gulácsy Tünde, Szakállas Eszter
Baranyai Ágnes, Nagy Nikoletta

Copyright © Aphrodite Jones, 2007
Hungarian translation © 2012 by Gulácsy Tünde,
Szakállas Eszter, Baranyai Ágnes, Nagy Nikoletta
Borítóterv © TeeToo Desing

ISBN 978-963-08-4849-7

Magyar kiadás © 2013 Daimonion Plusz Kft., Budapest
Szerkesztette Darida Bence
A szöveget gondozta Lovass Gyöngyvér és Harmat Eszter
Könyvtervező, műszaki szerkesztő Kuha Zulejka

„Szörnyen nagy kaland lenne élni!” – Pán Péter

A szerző előszava

Azon a napon, amikor Michael Jacksont felmentették, a FOX hírügynökség sztárja, Bill O'Reilly megkérdezte tőlem, tulajdonképpen mi a véleményem az ítéletről. Akkor már hónapok óta tudósítottam a tárgyalásról a FOX Newsnak, és sokszor előnytelen színben tüntettem fel Jacksont, azt sugallva a nézőknek, hogy a popsztár bűnös volt. Most csak hímeztem-hámoztam, ahogy O'Reilly rá akart venni, foglaljak állást a felmentő ítéletről. Ő azonban egyenes választ várt, mire végül azt mondtam, úgy gondolom, az esküdtszék helyesen döntött.

Részben azonban még mindig a történetek okozta sokk hatása alatt voltam.

Ahogy az egyik utolsó alkalommal nyilatkoztam meg az ügygel kapcsolatban, rádöbentem, én is egyike vagyok azon újságíróknak, akik biztosra vették a tárgyalás végeredményét, ám tévedtek. Környezetemben sokak meggyőződése volt, hogy Jackson bűnös. Egyes riporterek úgy ferdítettek a tévés és rádiós híradásokban, mintha a vádak igazak lennének, és én is ezt a veszélyes irányt követtem.

Valahogy nem ötlött szemembe az igazság.

Amikor minden újságban a felmentő ítéletről szóló beszámolókat olvastam, elszégyelltem magam, amiért része lettem a médiagépezetnek, amely szívósan törekedett Jackson tönkretételére. Néhány óra gondolkodás után megkerestem az esküdtszék elnökét, Paul Rodriguezt, aki beszélt nekem Jacksonról, és azt állította, az énekes tudatos támadás célpontja

volt. Elmondta, hogy Michael Jackson valóban nem volt bűnös a vádakban. Úgy érezte, Jackson a média áldozatává vált.

Meg sem fordult a fejemben a Santa Maria-béli tárgyalás ideje alatt, hogy könyvet írjak Jackson ártatlanságáról. Tiszteltem Tom Mesereaut mint ügyvédet, és megértettem, miért mentették fel az énekest az összes vádpont alól. Ugyanakkor nem akartam felfedni, milyen torzítóak voltak a tudósításaim, és végképp nem szerettem volna semelyik médiabeli „barátomat” részrehajlónak és igazságtalannak beállítani.

Szeretném leszögezni, hogy kétezer-négyszáz akkreditált újságíró fordult meg a tárgyalásokon, de alig maroknyian akadtak, akik bevallották, tudatosan próbálták Michael Jackson bűnösnek ábrázolni. Közülük néhányan a belső körömhöz tartoztak. Martin Bashir urat kivéve könyvemben egy újságírót sem nevezek néven, mert ujjal mutogatni rossz modorra valana. Aki figyelemmel kísérte a tárgyalást, tudja, kik voltak a vétkesek.

Be kell vallanom, a tárgyalás vége felé egyszer csak hirtelen elszomorított, hogy a média egész világa Jackson ellen dolgozott. Szerettem volna tudatni a rajongókkal, hogy nem tetszik, ahogyan a média tudósít az eseményekről, és úgy döntöttem, elmegyek Neverland kapuihoz, hogy békét kössék velük. Hogy elmondjam, nem akarok szándékosan igazságtalan lenni Michaellel, és hogy én csak a tényekről tudósítok. Megpróbáltam meggyőzni a rajongókat, hogy nem akarok ártani neki, nincs semmi hát-só szándékom.

Ők azonban nem hittek nekem. Látták a közvetítéseimet, és sokuk azt gondolta, hazudok. Jó ideig próbáltam meggyőzni őket, nem az a célom, hogy befeketítsem Jackson, de szavaim hatástalanok maradtak.

A Spanyolországból, Írországból, sőt Iránból érkezett rajongók elmondták, hogyan fest a történet az ő szemszögükből. Meggyőződésük volt, hogy az amerikai média lezüllött, és hogy Jackson teljesen téves okok miatt gyűlölik honfitársai. Néhányan a rasszizmust okolták. Mások arról beszéltek, hogy Michael gyerekekhez fűződő barátsága a világ bármely részén elfogadható lenne – Amerikát kivéve.

Lenyűgöztek Michael hívei. Igen, akadtak köztük túlbuzgók is (egy nő szajhának nevezett), ugyanakkor Michael támogatóinak nagy része jólélekű volt. Néhányan úgy gondolták, nekem is jár az ártatlanság vélelme.

Ezt nagyra becsültem.

Néhány rajongóval közös kép készült rólam Neverland főkapui előtt, amelyet elborítottak a szívek, melyeket Jackson hívei küldtek. Egy kisebb

csoport tagjaival pedig együtt nevetgélünk az Arvizo-klánon és az esze-ment cáfolatvideójukon.

Kifiguráztuk Janet Arvizót, aki a felvételen Michael Jacksont „egyetlen rokonaként” veszi pártfogásába. A cáfolatvideón Janet csodálkozik, hogy a Martin Bashir-interjú miért keltett iránta olyan sok emberben részvétet és együttérzést, miközben valójában egyedül Michael támogatta a családját.

Kórusban ismételtük Janet sorait:

– *Hol voltak ők*, amikor a gyerekeimnek nem tudtam enni adni, még egy doboz müzlit sem?

– *Hol voltak ők*, amikor a gyerekeim és én zokogtunk?

– *Hol voltak ők*, amikor a gyerekeim és én magányosak voltunk?

– *Hol voltak ők*, amikor annyi pénzem se volt, hogy buszjegyet vegyek?

– *Hol voltak ők?* – ismételtük, és nevtünk Janet melodrámba illő kirohanásain.

Ez a neverlandi kiruccanás kicsit változtatott riportjaim stílusán. Már nem tartottam lehetetlennek, hogy kételkedjek Michael Jackson bűnösségében, és igyekeztem szabadulni elutasító hozzáállásomtól, amely korábbi riportjaimat jellemezte. És nemcsak a tévében voltam részrehajló, de szerepeltem Michael Reagan rádióműsorában is (ő Ronald Reagan elnök fogadott fia), ahol heteken keresztül szapultam Michael Jacksont.

Ha volt média-összeesküvés, magam is részese voltam.

Néhány héttel később, amikor a tévések utolsó járműve is elhagyta Santa Mariát, rám szakadt az egyedüllét; elveszettnek éreztem magam Michael jelenléte nélkül, elveszett voltam az újságíró-„haverok” nélkül, akik segítettek átvészelni egy-egy újabb napot. Feldúlt voltam.

Santa Maria kellemes hely, de számomra kiüresedett. A Jackson-cirkusz véget ért, és én már csak egy idegen voltam egy kisvárosban. Elgondolkoztam, és rájöttem, hogy újságíró-barátaim közül sokan valójában egyáltalán nem is voltak a barátaim. Felhasználták az anyagaimat, aztán felkuktatták a következő, izgalmasnak ígérkező témát. Néhányan már Arubából tudósítottak élőben, ahol egy eltűnt tinilányt kerestek.

Szerencsére engem nem izgatott a legközelebbi aktuális hírecske. Egy nagyobb terv foglalkoztatott, és sok adat állt már rendelkezésemre. Mégiscsak könyvet szándékoztam írni Jacksonról, hiszen végső soron nem pusztán azért mentem a tárgyalásra, hogy tudósítsak. Elsősorban íróként tartózkodtam ott.

Mivel szabadúszó újságíróként követtem a tárgyalás menetét, magamnak kellett hazaszállítanom a holmijaimat. Amikor Santa Mariában ücsörgtem, azon töprengtem, mi legyen a sorsa a sok dokumentumnak, illetve a jegyzethalmoknak, melyeket a tárgyalás alatt írtam. Végül úgy döntöttem, az utolsó fecniig mindent hazaszállítok, hátha megszületik a könyv.

Ahogy visszafelé utaztam a Keleti Part felé, arra gondoltam, milyen sok pénz folyt el a Jackson-ügyön, különösen a kaliforniai adófizetőké. Nem lehet pontosan megbecsülni, hány dollárt pazaroltak el, de biztos, hogy milliókra rúg az összeg. A Jackson-tárgyalás az amerikai történelem egyik legnagyobb eseménye volt. Csak a biztonsági szolgáltatásokra felhaborító summát költöttek.

Elgondolkodtató a drága „kompenzációs díj”, amelyet Santa Mariában kellett fizetnem. Ilyesmivel korábban egyetlen tárgyaláson sem találkoztam bűnügyekre szakosodott pályafutásom során. Azon töprengtem, vajon miért kellett ennyi pénzt kifizetnem, hogy beüljek egy nyilvános eljárásra, amelyet elméletileg az USA adófizetői végigülhetnének.

És végezetül azon is eltöprengtem, miért gondolják a hivatalos média képviselői közül egyesek, hogy én „alacsonyabb rendű” riporter vagyok – különösen, hogy olyan személyek is tudósítottak, mint Marcia Clark. Ő korábban sikertelenül képviselte a vádat O. J. Simpson ügyében, és most riporterként állt a Santa Maria-i bíróság épülete előtt, hogy az Entertainment Tonight számára közvetítsen. Elképesztőnek tűnt, hogy egyes hírcsatornák képviselői úgy ítélték meg, képtelen vagyok elvégezni tévériporter feladatomban. Bár évek óta dolgoztam tévériporterként és tévés kommentátorként, tudtam, a Jackson-tárgyalás egész ideje alatt pocskondiáznak a hátam mögött. Egyes riporterek szemtől szemben is pocskondiáztak.

Azon tűnődtem, miért kellett ennyi drámán és vesződségen keresztül mennem, ennyi költséget állnom a nagy semmiért. Amikor elmentem New Yorkba, rá kellett jönnöm, egy kiadó sem kíván könyvet kiadni Michael Jacksonnal kapcsolatban, különösen olyat nem, amely mellette foglalna állást.

Teljesen le voltam törve.

Aztán eszembe jutott Michael. Elgondolkoztam azon, ő hogyan érzi magát, és ráeszméltem, ő az, aki megjárta a poklokat. Ő volt kiszolgáltatva a főáramlatot képviselő médiagépezetnek, amely tönkre akarta tenni. Ő volt az az ember, akit a háta mögött pocskondiáztak.

Alig egy hónappal a felmentése után megtudtam, hogy Jackson gyerekestül, bébiszitterestül a Bahreini Királyságba költözött a Perzsa-öbölbe, és

teljesen meg tudtam érteni. A királyi család tagja, Abdullah sejk vendégeként Jackson visszakaphatta magánéletét, lehetősége nyílt, hogy regenerálódjon, lazítson, és elgondolkozhatott a visszatérésén. Úgy hírlett, a sztárt többször megkeresték azzal a kéréssel, hogy alapítson borászatot vagy vidámparkot, de Jacksont egyik ötlet sem érdekelt. Michael Jackson nagyobb tervek foglalkoztatták, de akkor csak az átélt rémálmon szeretett volna túl lenni.

Hónapokkal később felvettem a kapcsolatot Rodney Melville bíróval, aki hivatalos engedélyt adott nekem, hogy végignézzem és lefotózzam a bírósági tárgyaláshoz kapcsolódó összes anyagot. Ezután többször elutaztam Santa Mariába, hogy dokumentumokat tanulmányozzak, fényképeket készítek Michael birtokáról, Neverlandról, elkérjem a jegyzőkönyvek másolatát, és így rögzítsem az összes bizonyítékot, amivel a tárgyalás során már találkoztam. Hadd hívjam fel olvasóim figyelmét, hogy a könyvben idézett összes tanúvallomás közvetlenül a bírósági jegyzőkönyvekből származik.

Megvilágosodásszerű élményem volt, ahogy ott ültem a Santa Maria-i bíróság épületének alagsorában, és tanulmányoztam a többórás anyagokat, amelyeket azelőtt soha nem publikáltak. Miközben egy jegyzőkönyvvezető ellenőrizte a jegyzeteimet, megakadtam annál a pillanatnál, amikor a vádló azt nyilatkozta a rendőrségnek, egyes dolgokban „nem biztos”. Visszatekertem a vádlóval készült rendőrségi szalagot, és megkérdeztem a jegyzőkönyvvezetőt, mit gondol erről. Szerettem volna tudni, van-e fia, és hogy a tizenhárom éves fiúk szerint tisztában vannak-e már szexualitásukkal. A jegyzőkönyvvezető rám nézett és bólogatott.

– Hát persze – mondta –, tizenhárom évesen már egészen biztosan.

És ez a válasz elég is volt nekem. Úgy döntöttem, felkeresem Jackson egyik támogatóját, Pearl Jr.-t, aki a tárgyaláson is részt vett. Együtt ebédeltünk Los Angelesben.

Pearl Jr. biztatott, hogy írjak könyvet a Jackson-tárgyalásról, de még mindig úgy éreztem, kilátástalan küzdelem lenne.

Néhány héttel később véletlenül belebotlottam Tom Mesereau-ba, ráadásul kétszer is.

Ezt jelnek tekintetem.

Úgy éreztem, hogy bármit is mond a média, a szkeptikusok, sőt a barátaim vagy akár a családom, ki kell állnom Michael Jacksonért. Emiatt aztán mindenhol neveltségessé váltam. Egy Jackson *mellett* szóló könyv? Képtelenség.

Minél inkább piszkálódtk és gáncsoskodtak velem, annál dühösebb lettem.

Több ezer oldal bírósági jegyzőkönyvön kellett átrágnom magam, miközben a környezetem már az elejétől fogva el akart tántorítani célomtól. Kezdtém úgy érezni, sohasem készülök el a könyvvel. Végül ez lett életem legküzdelmesebb munkája, és időnként úgy éreztem, egy világ súlya nehezedik a vállamra.

Azon tűnődtem, vajon Michael is hasonló dolgokat élt-e át.

Hogy tartsam a lelket magamban, sokszor felidéztem a pillanatot, amikor Michael odaköszönt nekem a tárgyaláson. A folyosón történt ez, az egyik szünetben, és én úgy bámultam rá, mintha egy viaszfigura lenne. Michael egyszer csak odanézett, és rám köszönt:

– Szia!

Meghökkenem, amikor megszólalt.

Nagyon mókás volt, és ez tetszett nekem.

Mindig megkérdem, találkoztam-e valaha Michael Jacksonnal, és én igennel szoktam válaszolni. De valójában soha nem mutatkoztam be neki, és ő biztosan nem ismer engem.

Csak egyetlen alkalommal tettem föl neki kérdést újságíróként. Ez még az események elején történt, amikor még szóba állt a médiával, és válaszolt a riportereknek. Azt kérdeztem, szokott-e beszélgetni a rajongókkal Neverland kapujánál. Michael már kiszabadult az újságírók gyűrűjéből, de megfordult, visszanézett rám, és ezt válaszolta: „Nagyon szeretem a rajongóimat, nagyon szeretem őket!” Úgy tűnt, mintha ők számítanának neki igazán.

Remélem, ez a könyv nemcsak Jackson támogatóihoz jut majd el, hanem ahhoz a sok millió emberhez is, akik túlságosan is megbíztak a pletykalapokban. Ha az igazság napvilágra kerül, így vagy úgy, de megnyitja majd az emberek szívét.

Aphrodite Jones

2007. március 1.